

Jenny Taylor

A sivatag virága

Desert Rose

I.

Fehér követ Bison Cityben

Monoton patadobogás hangja kísérte a gondolatait. Csak ringtak a horizont felé. Már hosszú órák óta úton voltak, ám puha léptű, hűséges kancája még mindig kitartóan menetelt a poros úton.

– Nemsokára ott vagyunk – paskolta meg Sunburst aranyárga nyakát, aki válaszul barátságosan horkantott egyet. A lovas kissé hátrtolta kalapját, és körülnézett. A táj sokat változott, mióta elhagyták a Monument Valley-t. Már nem volt ugyanaz a ríkítóan vörös és lepusztult sivatag, melyben legfeljebb a kaktuszfélék élnek meg. Itt már egyre sűrűbben nőttek ilyen-olyan szárazságtűrő növények, s egyre több életjel volt a környezetben. Valahol arrafelé kezdődhetett a préri...

A magányos lovas emelt fővel folytatta útját aranyszínű hátsával. Egy meredek domb magasodott az út mellett, melynek tetején egy másik lovas várakozott. A sötét ló figyelmesen hegyezte fülét, lovasa pedig ugyanabba az irányba nézett: le a poros ösvényre, ahol egy postakocsi száguldott sebesen, szembe a napszínű lovon érkező vándorral.

Látta közeledni azt a postakocsit és a dombtetőn várakozó sötét alakot. Mint a prédára vadászó keselyű, úgy gubbasztott ott. Kész volt lecsapni.

Felhúzta sötétzöld bandana kendőjét, hogy szeméig mindent eltakarjon az arcából, haját pedig gyorsan begyúrta a kalap alá. Előhúzta a coltját, majd megsarkantyúzta Sunburstöt.

Egy hangos lövés rázta meg a környéket, s a golyó egyenesen a kocsis mellett süvített el. A férfi megállította a lovakat, majd kiabált valamit a mellette ülő őrnek, aki már állt, és puskájával épp célozni készült. A postakocsiőr erre eldobta a fegyvert, és lassan visszaereszkedett a bakra. A palomino színű quarter sebesen száguldott a postakocsi irányába. Lovasa egyelőre nem adott le több lövést, de a pisztolycső még mindig fenyegetően az áldozatok irányába meredt. A kanca lefékezett a kocsi mellett, az idegen pedig ezúttal a levegőbe lőtt.

– Le a kocsiról! – kiáltotta igen furcsa hangon. Torzította a száját takaró kendő, de még egymagában sem volt elég mély ahhoz, hogy ez félelmet keltsen bárkiben. Leszállt a lováról, és felvette a földön heverő puskát, míg a kocsis és az őr engedelmeskedtek a parancsnak, és elhagyták a postakocsit. Az utasok is lassan, feltett kézzel szálltak ki a sötét kabinból. Két nő és egy teltebb, kissé esetlen férfi. Az egyik nő egy ránézésre pedáns, idősebb asszony, a másik egy fiatalabb, virágos kalapot és fehér ruhát viselő lány volt.

A támadó újra nekik szegezte a fegyvert, másik kezével a földre mutatott.

– Ide. Minden értéküket, amijük van!

A kocsisnak csak egy hagyományos zsebórája volt, az őrnél volt némi készpénz, ám az utasoknál jelentős vagyon volt. Értékes ékszerek, rengeteg pénz, s még miegymás... Mind letették a földre, támadójuk hegyesorrú csizmája elé. Az idegen felvette, s mindent gondosan zsebre tett. Az áldozatok alaposan szemügyre vették a postakocsirablót. Rádöbentek, hogy támadójuk csakugyan egy férfiruhába rejtett nő volt.

– Mehetnek – biccentett a nő, majd felült a lovára, és elvágott. Válla felett visszanezett. A postakocsi tanácstalan,

elcsigázott utasai épp visszazáráshoz készülöttek. Majd pedig feltekintett. A dombon már nem állt senki. A sötét lovas eltűnt, s valószínűleg mostanra már messze járt.

El akarta hitetni a postakocsirablóval, hogy nem érdemes próbálkozni, hisz ő már megelőzte. Kizárt dolognak tartotta, hogy olyan messziről meg tudja állapítani az ő valódi kilétét.

A vándorlovas finoman jelet adott lovának, s az azonnal reagálva rá éles ívben megfordult. Visszavágtattak a postakocsizhoz. Az utasok megdermedtek. A középkorú nő épp a fellépőre helyezte egyik lábát, amikor meglátta a visszatérő támadót. Az megállt lovával, az ő pedig csípőre tette a kezét, és méltatlankodva így szólt:

– Mit akar még?! Ne is mondja, kitalálom: a lovakat – bökött a négy veritékes, kimerült állat felé.

A vándor nem szólt egy szót sem. Kivette a zsebéből mindazt, amit elvett tőlük, és a kabin ajtajában ácsorgó asszony kezébe nyomta, hogy majd ő ossza el. A puskát függőlegesen tartva átadta az őrnek. Egyikük sem értette igazán, miért történik mindez, ám a kocsis arca volt a legértetlenebb.

– Magyarázza meg, kérem! – mondta egyenesen felháborodva.

– Nem én akartam magukat kirabolni – felelte a vándor. – Hanem az, aki a dombtetőn kémlelte az útjukat. Legközelebb vigyázzanak jobban – folytatta. Felelete most már tiszta volt. Nem próbálta meg többé elmélyíteni hangját, a saját hangszínén válaszolt.

– De hisz maga valóban nő! – döbbsent rá az őr másodjára is, mintha még nem árulta volna el az előttük álló banditát a karcsúsága és asszonyos tekintete.

– Úgy van – bólintott. Majd még mielőtt bármiféle köszönetet mondhattak volna neki, sarkantyújával finoman megbökte lova oldalát, s elvágtatott.

Amikorra már a nap sugarai is elfáradtak, egy kis város sziluettje jelent meg a horizonton. A nő szinte számolta magá-

ban a lépéseket a rég nem látott civilizáció felé vezető úton. Egyre közelebb és közelebb... mígnem Sunburst mellső lábai a főutca száraz talajára nem léptek. Valóban kis városka volt, amolyan elveszett oázis a kietlen préri kellős közepén. Közel s távol nemigen volt más fehérek lakta település a vidéken. A városnak két jelentős bejárata volt: az egyik a főutca déli, a másik annak északi végén volt. Mindkét bejáratot egy magas kapuív jelezte, melyen ez állt hatalmas, vaskos betűkkel: „IS-TEN HOZOTT BISON CITYBEN!”. A főút alig volt negyed mérföld hosszú. Két oldalán volt még másik kettő vele párhuzamos utca és egy mind a háromra merőleges keresztút.

Az aranyszínű ló leszegett fejjel menetelt az utcán. Bíráló tekintetek kísérték figyelemmel lovasát. A nők megvető pillantással néztek a vándorra, amiért nem épp a megszokott női viseletet hordta. Nadrágot és bőrmellényt hordott, az egyetlen női ruhadarab rajta egy zöld-fehér kockás blúz volt. Férfiként ülte meg a lovat, oly magabiztossággal, melyet még egy született marhapásztor is megirigyelt volna. Fekete stetsonja alól hullámos, szőke tincsek borultak vállára, és egy gyönyörű sastoll. Egyes telepések ösztönösen puska után nyúltak, amikor a verandán ácsorogva meglátták a jövevény hajában a fekete-fehér indiántollat. Majd furcsa módon csak ezután látták, hogy jövevényük nő, vagyis nem veszélyes, bőre pedig még a kalap árnyéka alatt is egyértelműen fehér volt. Jelenléte azonban mégis keserű szájját ébresztett Bison City lakosságában.

Szürke arcok, meggyötört tekintetek, poros kalapok és piszkos kötények. Sok helyet bejártam már, sokféle emberrel találkoztam, de egy biztos: ezek az emberek valamiben különböznek a többiek-től. A szemük visszatükrözi mindazt a komolyságot, melyet viselkedésükkel szentesítenek. Sehol egy mosolygó alak, sehol egy barátságos arc. Az élet mindenütt nehéz, de úgy tűnik, van valami, ami különösen megtanította Bison City lakosságát az állandó gondterhelt komolyságra. Láttam, ahogy néznek rám. Az nem